

Libris.RO

Partea a doua a trilogiei "Sânge satanic"

Respect pentru oameni și cărți

Cristina Nemerovschi

Ani cu alcool și sex

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Cristina Nemerovschi

Ani cu alcool și sex

roman

ediția a 3-a

HERG BENET
PUBLISHERS

Supranumită de critici rebela culturii române de azi și considerată principala reprezentantă a unui nou mod de a face literatură, licențiată în filosofie, **CRISTINA NEMEROVSCHI** a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*. Acesta a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public: în numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrand un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. A primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul Tiuk! pentru debut, cu titlul Cartea anului 2011, nominalizare la titlul Cartea anului 2010, ales printre finaliștii Premiers Romans En Lecture.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea*, a apărut în 2012, la editura Herg Benet, fiind supus controverselor încă din primele luni; câteva lecturi publice au fost întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente“. Următoarele ediții ale cărții conțin fragmente inedite, reunite sub titlul *Jurnalul Amaliei*.

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, o continuare la *Sânge satanic*.

În 2013, în colecția Cărțile Arven a Editurii Herg Benet, apare *nymphette_dark99*, carte despre care s-a spus că a detronat Lolita, cel puțin pentru generația tânără.

În noiembrie 2013, publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovschi*.

Rezervația unicornilor (2014) este romanul care încheie trilogia *Sânge satanic*. Tot în 2014, publică romanul-pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes. Păpușile* este a opta carte semnată de autoare.

A publicat trilogia *Ultima vrăjitoare din Transilvania* cu pseudonimul Anna Vary.

Cel mai recent roman este *Rockstar*, apărut în 2016.

Toate romanele Cristinei Nemerovschi au devenit rapid bestseller-uri și au fost reeditate. Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în câteva antologii, atât din România, cât și internaționale.

Site oficial: www.cristinanemerovschi.ro

2002

*better to burn out
than fade away*

.....

*once you're gone,
you can never come back*

(Neil Young)

1. STRĂZI

*In a hundred years, no one will remember who we were.
(Imaginary Heroes)*

De patru ore plouă ca dracu'.

De patru ore mă plimb prin ploaie. Din pleată îmi curge o apă când albăstrie, când roșiatică, ploaie amestecată cu vopsea-ua de păr de pe șuvița albastră pe care mi-am făcut-o într-o seară, parcă nu demult. Roșiatică, pentru că din mănuașa de piele ruptă, pe care mi-o trec prin păr, încă îmi mai picură sânge.

La început, căutam o bodegă care să fie încă deschisă. După un timp, am uitat de ce umblu prin ploaie și am continuat pur și simplu să merg, cu țigara aprinsă, care se stingea uneori, mai ales atunci când picăturile aterizau pe vârful ei. M-am oprit la un butic și mi-am luat o votcă la 25 de mii. După toate berile alea, am dat pe gât jumătate de sticlă cu senzația că beau apă chioară, care îmi alunecă lejer pe gât, fără să-mi ardă nimic. Oricum, nu știu dacă mai e ceva de ars în mine.

Mă bătușem într-un bar, mai mult ca sigur, dar nu mai știu unde și cu cine. Mi se întâmpla tot mai des. Mă simțeam treaz, cât se poate de treaz, iar apoi, dintr-odată, cădeam într-un hău ca într-un somn adânc, negru, fără vise. În somnul ăsta mi se întâmplau tot felul de lucruri, cu care trebuia să mă descurc la trezire, cu lucrurile și cu oamenii care le provocau, fără să știu exact cum s-a ajuns în situațiile alea. Așa și acum.

Țineam vag minte că bărbatul care mă atacase fusese rănit grav. Din mânășă îmi tot curgea sânge, mult sânge, sânge dens, sânge cu un miros înțepător. Probabil o meritase.

În seara asta aș avea o mie de locuri în care să merg. O mie de oameni care mă așteaptă, pe care i-aș putea face fericiți doar prin simpla mea prezență în preajma lor. Și totuși, deși am o mie de locuri în care aș putea să merg, simt că nu am niciunul în care să fiu. Există, în ultimul timp, un singur loc unde mă simt cu adevărat acasă.

E vineri și orașul s-a culcat de ceva vreme. Îl vedeai treptat cum se retrage în cochilie, Ovidiu, melc obosit și bătrân, parcă rușinat de toate nebuniile și murdăriile pe care fusese silit să le facă peste zi. Nu, nu le făcuse el, asta era scuza lui de fiecare dată. Le făcuseră cei care îi populau antenele, vasele de sânge, pielea umedă și lipicioasă. El doar le tolerase faptele, îi adăpostise indiferent și îi asistase atunci când îi ceruseră ajutorul. Uneori, și-ar fi dorit cu disperare să se scuture de ei, să se elibereze, să fie iar ca la început, doar el pe lume, singur și atotputernic, să fie stăpân pe existența lui. Să se simtă ușor, liber. La ce bun să-i poarte oricum, viermi lipsiți de valoare, incapabili să creeze chiar și cel mai simplu obiect, creaturi terminate, muribunde, a căror agonie începe din momentul în care se nasc? Oare ce ființă atât de sadică le-a creat în felul ăsta? De ce să dai naștere unui animal deja pe moarte? Care e diferența între o ființă născută moartă și una pe moarte, care agonizează 80 de ani? Niciuna. Doar suferința. Dar suferința asta nu înseamnă nimic. Din moment ce ei nu pleacă din lumea asta spre o alta, unde ar putea folosi ce au învățat în agonie de aici, suferința pierde și ea odată cu ei. Pleacă goi și neștiutori, la fel de goi și neștiutori cum erau când au venit. Iar el ce câștig poate avea din îngreunarea asta, sufocarea asta? De ce să nu-i lepede odată pentru totdeauna, să nu fie el

milostivul multășteptat care se îndură de oameni?

Votca se termină. Arunc sticla într-o gură de canal deschisă. Mă opresc și mă oglindesc într-o băltoacă, pe la Armenească. O umbră înaltă, subțire, întunecată. Cu părul lung, bocanci și un început de barbă. O siluetă aproape la fel ca oricare alta. Și totuși, în nopți cu ploaie și votcă mă simt singura ființă care a existat vreodată pe lume cu adevărat, singurul care știe cu ce scop a fost adus aici și care e menirea mea.

Locul ăla, singurul în care mă simt acasă, e mintea mea.

Ajung la Pache. Sunt bălți pe aici, bălți multe, ca într-o noapte de Vamă în care a plouat atât de mult încât am simțit că ne vom îneca cu toții până dimineața. Ar fi fost firesc să ne înecăm cu toții atunci, și nu neapărat din pricina ploii, ci pentru că, într-un fel, terminasem tot ce aveam de făcut pe lume.

Dintr-o scară de bloc apare o țigăncușă mică, de vreo 15 ani, îmi cere un foc. Scot bricheta, încerc să-i aprind țigara, e udă. Vrea să încerce și ea, îi țin palmele căuș ca s-o aprindă, nu reușește. Renunțăm. Plec mai departe, observ că s-a luat după mine. Vreau să o înjur, să-i zic să se ducă dracu' și să mă lase în pace, văd că s-a oprit și mă privește atent. Mă întrebă dacă vreau să ne futem. Tare, n-ai deloc o părere proastă despre tine, îmi placi, mă gândesc. Dar de ce morții mă-tii să te fut pe tine, când pot oricum să am orice pizdă de pe lume? Vede că nu-i răspund. „Măcar o muie. Îs bună“, îmi zice și mă apucă de mână. Ezit între a-i da o palmă peste moaca ei dulcică, pătată pe bărbie de ceva ce aduce a ciocolată, ca să o amețesc puțin și să câștig astfel timp pentru a mă face pierdut în ploaie, și, pe de altă parte, a merge cu ea acolo unde mă va duce. Pierd momentul firesc pentru prima variantă, îmi rămâne a doua. Așa e cu momentele astea. Uneori, dacă eziți puțin, le-ai pierdut pentru totdeauna.

Înaintăm ținându-ne de mână pe o străduță împuțită de

pe lângă Pache, aproape de Resurrection. Acu' două nopți am băut aici. Câțiva câini ne latră. Ploaia a scos la suprafață mirosul de gunoaie de prin curți, varză murată stricată, fructe fermentate și cartofi putrezi. Se oprește în dreptul unei curți cu un gard de lemn, un pic căzut într-o parte, împinge poarta și mă trage înăuntru. În curtea cocioabei miroase la fel ca pe stradă, de parcă aici s-a concentrat întreaga putoare din București, aici se află chiar mama putrezită a melcului care ne poartă în spate cu atâta greutate și, uneori, indiferență. Cât de mare tre' să fie mama lui Ovidiu, îmi spun. Mare și grasă. Și sictirită.

Observ în mijlocul curții o movilă uriașă de gunoi, sticle de toate felurile, cârpe împutite, niște oase de porc și ceapă plouată.

„Pute, să intrăm în casă“, îmi șoptește fata, strângându-mi mâna. Din nou ezit. Pe de o parte m-aș întoarce și aș lua-o la sănătoasa, pe de altă parte mă excită puțin mirosul ăsta, mizeria, mi se pare că ar fi o experiență mișto futaiul printre gunoaie, cu o pizdă al cărei miros strigă din fundul rărunchilor doar decădere, înjosire, boală, violență, moarte. La sănătoasa o pot lua oricând. Îmi smulg mâna dintr-a ei, o apuc de ceafă și o împing până în dreptul mormanului de gunoi. O lipesc cu spatele de zidul casei, îi desfac bluza dintr-o smucitură. Îmi șoptește că da, mă vrea, „bagă-mi mâna sub fustă, să vezi, n-am chiloți“. Nu mă interesează deocamdată pizda, îi trag brutal în jos sutienul, dezvelindu-i țâțele. Nu prea are țâțe, poate m-am înșelat în privința vârstei, la țigănci nu poți fi sigur niciodată. Are însă sfârcuri. Mari, ridicate, ascuțite, dure la atingere, ca ale cățelelor care alăptează. Îi strâng sfârcurile cu putere între degete, le răsucesc și ele se întăresc și mai mult, devin aproape negre. Mă aplec și o mușc tare. Țipă. Simt în gură un gust vag de sânge. Chestia asta mă excită. O trag înspre mine și pe urmă o împing cu fața spre delușorul de gunoi, care parcă pute din ce în ce mai puternic. Se smucește, nu vrea la gunoi, opune rezistență, o apuc de

un braț pe care i-l sucesc la spate și mă împing în ea până ce se prăbușește pe cojile de cartofi, sticle și cepele ude. Acum îi ridic fusta peste șolduri și da, nu mințea, chiar nu are chiloși. Are fundul mic și negricios, îi desfac bucele și-i caut pizza. E strâmtă și prea puțin udă, scuipe, scuipatul i se prelinge printre buci. Îi bag două degete umede înăuntru. Le mișc din ce în ce mai repede, le bag mai adânc. Țipă din nou, îi ard ușurel o palmă, îi zic să tacă, în pula mea, n-am chef de discuții cu țiganii că le fut marfa gratis. Îmi desfac cureaua și nasturii de la blugi și intru în ea brutal, pe nepregătite. E superstrâmtă.

Începe să gâfâie, să producă niște sunete ciudate, mi-o scot și îi ard câteva dosuri de palmă peste fund, țipă, probabil de plăcere, i-o bag din nou. Încearcă să se țină de mine ca să nu cadă de tot în gunoi, o îmbrâncesc și intră cu fața direct în cartofii putreziți, ne afundăm cu fiecare mișcare tot mai adânc în putoarea împrăștiată în curte, în care observ și câteva cratițe pe jumătate arse, inutilizabile, și câteva tampoane folosite.

S-a mai lărgit, intru prea ușor. O scot și i-o fixează între buci, de data asta n-o mai las să țipe, îi pun o mână la gură și o pătrund, are fundul prea strâmt, mă doare puțin, dar n-am de gând să mă opresc.

A început să-mi placă la nebunie mirosul care se ridică din gunoiul în care stă îngropată țiganca. Am reușit să nu mă murdăresc prea tare, mă sprijin pe corpul ei micuț, care acum tremură și scâncește. Simt că mai am puțin, o mușc tare de un umăr. E slabă și catifelată, îi simt oasele ascuțite, nedezvoltate, prin piele și simt din nou gust de sânge în gură. O apăs și mai mult în delușorul de gunoi și îmi dau drumul în fundul ei chiar în clipa în care, din vârful mormanului, o lovesc în cap câteva doze goale de bere și un mâner ruginit de fier de călcat. Scâncește iarăși. Mă închei la blugi, mă ridic.

Mă îndrept spre poartă.

Iese din mormanul de gunoi și vine după mine plângând, îmi zice să mai stau, încearcă să mă apuce din nou de mână, dar mă feresc de atingerea ei.

„Zi-mi pe unde stai... Sau dacă mai treci pe aici...”

Ridic mâna să o lovesc, de data asta trebuie să fac un gest mai brutal ca să pot să o las în urmă, ca pe un cățel de care vrei să scapi, să nu se țină după tine până acasă, nu pentru că nu îți plac animalele, ci pentru că lui i-ar fi mai bine departe de tine. Un simplu „marș” nu cred că ar merge. Mâna mea se oprește la jumătate. Are ochii negri, un chip drăguț și inocent și nu mai arată de 15 ani, ci de cel mult 12. Mă aplec și îi dau șuvițele negre și ude la o parte, degetele mele coboară de pe frunte pe obraji, îi mângâi buzele pline și aspre. Fără să știu de ce, buzele mele le ating pe ale ei, îmi bag încet limba printre ele, iar gustul ei e cumva exact opusul mirosului de gunoi, toate fructele și florile s-au dizolvat în scuipatul țigăncii. După vreo zece minute în care uit unde sunt, în care plutesc în starea asta ciudată, de parcă aș fi alunecat cumva de pe spinarea melcului obosit care ne duce pe toți, ca și cum aș fi într-o apă rece și curată prin care plutesc fără efort și care se varsă în gura ei, prinde corp și contur în limba ei moale și mică, mă desprind de ea și mă îndrept hotărât spre poartă. O deschid cu ușurință și sunt din nou în stradă.

În casa curvei s-a aprins deja o lumină.

Am plecat fix la timp.

Pizdele vor mereu să fie futute de bărbații care le disprețuiesc. Chiar și la 15 ani. Și la 12. M-am obișnuit deja cu asta, nu mai caut răspunsuri sau explicații.

În stradă s-a schimbat totul, nu mai plouă, nu mai miroase a nimic. Aerul e impersonal, nici dens, dar nici ușor, nu e frig, nu e cald, e liniște. Cum să poți simți ceva într-o noapte atât de moartă, de amorțită? Cum naiba poți să te

vezi cu oameni într-o astfel de noapte? Cum să suporti să stați așa, cadavru lângă cadavru, și să aștepti lumina zilei care vine, a dimineții făcute pentru oameni normali, pentru oameni fără angoase și nebunie? Cum să supraviețuiești lângă durerea celui de alături de tine, mort în aceeași zi, cu sufletul închis într-o cutie de lemn, bine ferecată? Prin case nu se văd deloc lumini, viermii dorm, viermii visează. Poate că dacă aș rămâne singura ființă pe lume n-aș mai putea simți niciodată nimic, poate că ceea ce simțim e doar o reacție la sentimentele lor, poate că există o sumă a tuturor chestiilor care sunt simțite într-un anumit moment. Dacă ei ar dispărea, eu aș fi condamnat să nu mai simt nimic, pentru că, simțind, aș strica echilibrul, aș da foc lumii, aș înclina-o prea mult într-o parte și cadavrele s-ar scurge unul după altul în mare. Poate că trebuie, chiar dacă ne e silă, să conservăm viermii, să-i păstrăm pentru echilibru, să nu-l eliberăm pe Ovidiu niciodată.

Merg prin băltoace, ajung aproape de casă. S-a uscat bricheta, îmi aprind o țigară. Trag un fum și simt din nou în gură gustul țigăncii, de data asta un amestec între putoarea din mormanul de gunoi și aroma salivei ei. În rest e liniște și mă simt ca într-un glob uriaș care plutește peste un cimitir inundat, în care vezi cadavrele ciopârțite sub pământul transparent. Se încăpățânează să rămână acolo, de parcă ar mai putea fi ceva după asta, pentru ele. Bieți imbecili, nici după moarte nu înțeleg ce e lumea, de unde vine ea și spre ce se îndreaptă.

Melcul Ovidiu a adormit, în sfârșit.

Poate că am să intru în casă și am să mă culc și eu. Poate că am să mai beau. Poate că am să aștept dimineața.

E 9 mai 2002.

Măine împlinesc 18 ani.

2. CARNAVAL ȘI EROI

...așa că nu vreau prea multă descriere, doar povestea, firul principal, fără fasoane, factual: cine, ce, unde, când și nu uitați „de ce“-ul, deși, după cum arată fețele voastre jalnice, am impresia foarte clară că la „de ce“ nu se va găsi un răspuns... acum, ce mama dracului, care-i povestea?

(Bret Easton Ellis, *Glamorama*)

Pe Machi l-am cunoscut la începutul verii în care am împlinit 18 ani. Se făcuse dimineață, era vreo 8-9, poate 10, și toată lumea cunoscută plecase acasă. Nu doar lumea cunoscută, de fapt, ci toți cei cu care aș fi putut bea. Îmi era o combinație de rău cu somn și cu ceva depresie ca bonus, așa că mă așezasem pe o piatră, care abia acum începea să se încălzească în soare, pentru a mă hotărî ce urma să fac în continuare: mai beau sau mă bag la dormit pe undeva. Fiind în centru, lângă Expirat, cel mai apropiat loc în care puteam dormi era casa lui Sab, pe la Cișmigiu. Însă nu prea aveam chef să dau ochii cu ea. Patru nopți la rând o arsesem pe banii ei, și îi promiseseam că îi dau înapoi, fiind bani pe care-i șterpelise de la ai ei. Trebuia să-i pună la loc până să se prindă babacii. Firește că nu i-am dat. N., cu care mi-o trăgeam în săptămână aia în schimbul a diverse beneficii, plecase la mare, în Costinești, și mă lăsase pe uscat. Din altă parte era prea complicat să fac rost și, oricum, Sab nu era chiar într-atât de importantă încât să mă agit prea tare.

Machi, cu o pătură de iarnă pe el, răspândind un miros

puternic, care ți-ar fi fost cel mai bun aliat în cazul în care ai fi vrut să scapi de o pizdă nepoftită ce se ținea după tine – dar, din fericire, sau din nefericire, la mine în dimineața aia nu era cazul, toate gagicile se tiraseră pe la 4-5 spre homițele lor – Machi era desculț, iar în cap avea ceva ce fusese, probabil, o rasta nereușită, făcută de un amator. Poate și beat. Se apropiase de mine și-mi ceruse un foc. Dracu', care se lipise de mine ceva de speriat în ultima vreme și mă băgase numai în belele, m-a pus să scot bricheta și să-i aprind țigara fără filtru, probabil culeasă de pe jos, fiindcă nu era într-o stare prea bună: murdară la un capăt, storcită la celălalt. Încă mă gândesc oare ce s-ar fi întâmplat dacă, în dimineața aia, m-aș fi făcut că nu-l aud când mi-a cerut foc – cu cine aș fi umblat după mine, ca o umbră, toată vara lui 2002 și o parte din următoarea? Cine m-ar fi târât prin cele mai nebune și mai ascunse locuri, case părăsite, ruine pline de șobolani, poduri uitate în care puteai visa așa cum n-o puteai face nicăieri altundeva? Cine ar fi făcut mai palpitate nopțile din Vamă? Mai ales, ce s-ar fi ales de Elavaca? Poate că, fără să-l cunosc pe Machi, aș fi avut o vară seacă, plictisitoare. Poate că Machi a apărut la timp, ca să mă ajute să rămân eu, acel eu adevărat, care nu se lasă futut în cur de societate, nu își lasă creierii supti și distruși fără să opună toată rezistența din lume. Poate că prima vară cu Machi a fost punctul meu de cotitură. Machi mi-a confirmat ce știam: că sunt așa cum trebuie, sunt ceea ce trebuie, sunt exact antidotul la lumea asta plină de căcat, de minciună, de ipocrizie și ifose. Pe cine aveam, în jurul meu, în afară de el? Prieteni de-o noapte. Oameni pe care nici nu-i poți privi în ochi când ești treaz.

Poate că nimic din ce avea să vină nu s-ar fi întâmplat... dar apoi îmi spun că, mai mult ca sigur, asta e doar o încurajare pentru lași. Nimic nu există în afara noastră. Nimeni nu ia deciziile în locul nostru, așadar e o imbecilitate să dai

CUPRINS

2002	5
1. Străzi	7
2. Carnaval și eroi	14
3. Șapte ani, a zis el din oglindă	25
4. O vacă zburătoare	30
5. București Nord	37
6. Girls don't like boys	48
7. Scânteiază, doar pentru o vreme	58
8. XII F	82
9. Tufișul meu din Vama Veche	95
10. Sex cu proaste	111
11. Unrecorded (I)	142
2003	159
1. Kanwulf @ church	161
2. Satin, pișcoturi, manele	172
3. Oamenii ceilalți	200
4. Stufstock	213
5. Sniff, sniff	232
6. Mama, înmormântări, pizde	239
7. Lazy porn & the two devils	255
8. Unrecorded (II)	262
2012	285
1. Memories of a loser	287
2. ...in Arms	302
3. Decât meduze	321
4. I need them all to know	326
5. Tufișul meu mort din Vama Veche	341
Cea mai mișto fință care a existat vreodată pe pământ	349